

### **Kutsal Olmak - 11.**

10. bölümde Tanrı'nın Yasası'nı insanın nasıl bozduğunu kısaca özetlemiştik. Ancak bu gerçeğe rağmen bazı kimseler Tanrı'nın sevgisini, merhametini, iyiliğini öne sürerek, kendi suç ve günahlarının çok da büyük bir şey olmadığını öne sürerler. Onlara göre "kalpleri temiz" olduğundan, "neticede biz de insanız, kendime engel olamadım" gibi bir mazeretle tövbesiz yaşama devam ederler.

Ancak yeryüzünde *kalbi temiz ve niyeti dürüst bir kimse* olsaydı, 10. bölümde özetlediğimiz gibi emirler bu denli çeşitlilikle çarpıtılamazdı. İnsan günaha düşmüş ve günaha ölü olduğu için; yani insan kendisini kurtaramayacağı için Mesih alçalışla aramıza geldi, bizlerin suç ve günahlarının bedelini ödeyip bizleri kurtarmak için, acıdan, utançtan, çarmıh ölümünden ve mezardan geçip dirildi.

Bazı kimselerin Mesih'in çarmihına rağmen *kalbinin temiz ve niyetinin dürüst olduğunu* öne sürmesi Tanrı'nın Sözleri'ni inkar değilse nedir? Ayet "*Doğru tek kişi bile yok*" diyorsa, birisi de 'kalbinin temiz' olduğunu söylüyorsa ya da birisi bir başkasının kalbinin temiz olduğunu söylüyorsa, bunu yapmakla Tanrı'yı yalancı durumuna düşürmüş olmuyor mu? Ve yine ayet "*Tanrı'yı arayan yok*" diye açıkça bildirdiğine rağmen, birisi Tanrı'nın sözlerini bu denli çarpıtıp yanlış yorumlayarak günaha olmasına karşın kendisinin Tanrı'da olduğunu söylüyorsa bu durum gerçeğin yerine yalanı koyup (Romalılar 1:25), Tanrı'ya değil de kendi yarattığı inanca tapmak değilse nedir (Romalılar 3:10-11)?

Böylece bir taraftan Tanrı'nın düzenine aykırı yaşayan insanın diğer taraftan da bunu Tanrı'nın gözünde yasal görmeye çalışmasına tanık oluruz. İnsan bu şekilde günaha yaşamaya devam ederken, başkalarını da kendisine benzetmeye çalışır: "*bunu herkes yapıyor...*" diyerek çoğunluğun düşüncesini "gerçeğin kendisi" olarak göstermeye çalışır.

Bütün bunların arkasında olan şeyi görmezsek, günaha karşı savaş yerine insana karşı savaş içine düşebiliriz –*hatta bunu kutsallık adına yapabiliriz*. Öyleyse ilk günahı anladıkça, günah hakkındaki bilincimizi uyuşmaktan, körlükten, aldatıdan koruruz (Efesliler 4:22-23); ve kutsallığımızı bu şekilde kutsallığımızı korur ve kutsallıkta ilerleriz.

İlk ailemize “*Tanrı gibi olmak*” düşüncesi (Tekvin 3:5) çok *uygun ve çekici* (Tekvin 3:6) gelmişti. Tanrı gibi olmak ne anlama gelebilir? **Kararlarında bağımsız olmak, bir Tanrı'ya ve bir Yasa'ya bağımlı olmaksızın kendi hayatını yönetmek...** Bu düşünce Tanrı'ya güvenmek yerine kendine güvenmeyi, kendi aklına güvenmeyi getireceğinden, zamanla gururu da güçlendirecektir.

Böylece günahın verdiği kışkırtma ile insan özgür olmak istiyor, sadece Tanrı'ya değil, kiliseye, kilisenin yönetimine, kilisenin disiplinine, kilisenin öğretişine de bağımlı olmak istemiyor. Böylece kilise bir kişiye tövbe etmesi ve düzeltilmesi için günahını gösterdiğinde kişi sinirlenip topluluğu terk ediyor. Düne kadar “kardeş” dediği kimselerin uyarısını, öğüdünü dinlemek istemiyor; düne kadar “iyi arkadaş” görüntüsü verdiği kimselerle diyalogunu hemen sonlandırıyor; geçmiş iyi günleri bir anda yok sayıp hemen kişinin üstünü çizip onu reddediyor. Bu anlattığım sahne pek çok kimseye tanıdık gelmiştir. Ve bu anlattığım sahnenin arkasında ‘*Tanrı gibi olmanın çekiciliği*’ vardır. Kendine güvenme aldatisı ile özgür olacağını sanan insan bu şekilde ancak günaha köle olur.

Ancak insan “*bu benim hayatım, bu benim mutluluğum, bu benim kararım, bu benim planım; kimseye hesap vermek zorunda değilim; kimse bana karışamaz*” dedikçe aslında özgür olmuyor; özgür olamıyor; sadece kendi yarasına tutsak oluyor. Tanrı'nın Yasası'nı reddetmiş ve kendi hayatının rabbi olarak devam etmeye çalışmış oluyor.

İbraniler mektubunun yazıldığı ilk topluluklar zaman içinde sevgileri soğumaya başlamıştı; kişiler kendilerini Hristiyan olma sorumluluğundan çekmeye başlamışlardı. Bu durumda teşviksiz bir dönemden geçtikleri çok açıktı. Mektup yazarı onları şu uyarılarla teşvik etmeye çalıştı:

İbraniler 4:16 Bu nedenle merhamete ermek ve gerektiğinde bize yardım edecek lütfu kavuşmak için **Tanrı'nın lütfu tahtına cesaretle yaklaşalım.**

10:22 Buna göre yüreklerimiz kötü vicdandan arınmış ve bedenimiz temiz su ile yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, **yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım.**

10:23 Açıkça benimsediğimiz **ümide sınıksız tutunalım.** Çünkü vaat eden Tanrı güvenilirdir.

10:24 **Birbirimizi** sevgi ve iyi işler için **nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim.**

12:1 İşte bizi çevreleyen bu denli büyük bir tanıklar kalabalığı olduğuna göre, biz de **her yükü** ve bizi kolayca kuşatan **günahı üzerimizden sıyırıp atarak önümüze konan yarışı sabırla koşalım.**

13:13 O halde biz de O'nun uğruna hakarete katlanarak **ordugâhtan dışarıya çıkıp** kendisinin yanına gidelim.

13:15 Bu nedenle, İsa'nın aracılığıyla Tanrı'ya **sürekli övgü kurbanları**, yani O'nun adını açıkça anan dudakların meyvesini **sunalım.**

Burada kullanılan çoğul dile dikkat edin: biz (birlikte) **Tanrı'nın lütfu tahtına cesaretle yaklaşalım** (4:16); biz (birlikte) **yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım** (10:22); biz benimsediğimiz **ümide sınıksız tutunalım** (10:23); biz **birbirimizi** sevgi ve iyi işler için **nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim** (10:24)...

Öyleyse ilk ailemizin günahından gelen bağımsızlık ve özgürlük ruhu, Tanrı'nın arzuladığı düzene karşıt olduğu gibi; insanın Tanrı'yı yaşamın ve ölümün Rabbi olarak tanıması ve öyle kabul

etmesi önünde bir engel teşkil ediyor. Böylece kendilerini zaman içinde bir topluluktan bağımsız olarak düşünen kimselere de Kelam şu uyarıyı yapmıştır:

İbraniler 10:24 Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim.

25 Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe **birbirimizi daha da çok yüreklendirelim.**

Öyleyse bir topluluğun *öğretim, sakrament, disiplin* yetkisi altında, birbirimizi sevme gayreti ile, sabırla, birbirimizi bağışlayarak, kilise ailesine bağımlı olarak yaşamaya gayret etmek; kutsallığı korumak ve kutsallıkta ilerlemek için önemlidir.

Günahı ve hatayı daha az kötü veya daha az önemsiz [*küçük*] gibi hafife almak için nasıl değerlendirirseniz değerlendirin; günahın Tanrı'da hak ettiği karşılık hiçbir zaman değişmez. Çünkü bağımsız ve değişmez olan Tanrı kendi ilahi ve kutsal Sözü'nde öyle yazmıştır –ve öyledir. Öyleyse bağımsızlık düşüncesinin sizi topluluktan koparma noktasına getirebileceğini görerek, kutsallığını korumak ve kutsallıkta ilerlemek için gayretli olmalısınız.

Kilise ailesi içinde birliktelik ve paydaşlık ruhu ile imanlılar *birbirlerini yüreklendirip ruhça geliştirmeli* (I.Selanikliler 5:11); insanları tam bir sabırla eğitip uyar, isteklendirmelidir (II.Timoteyus 4:2). Böylece kendimizi ve başkalarını yürek katılığında (İbraniler 3:7) koruyabiliriz. Tanrı'nın Mesih'e iman edenlere bağışladığı kutsallık ruhu ile kendimizden ve iman kardeşlerimizden sorumlu olduğca, Adem'den gelen, benliğe ait olan, "*Mesih'ten önceki yaşayışa ait olan aldatıcı tutkularla yozlaşan eski yaradılışı üzerimizden sıyırıp atabilir, düşüncede ve ruhta yenilenmeyi, gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı'ya benzer yaratılan yeni yaradılışı giyinmeyi öğrenebilir*" oluruz (Efesliler 4:22-24 krş. Yakup 1:4):

Meseller 28:26 Kendi yüreğine güvenen bir ahmaktır  
Fakat bilgece yürüyen kurtarılacaktır.

Öyleyse kutsallığı özleyenler ve kutsallıkta ilerlemek isteyenler, geçmiş yaşamlarındaki kendine güven ve bağımsızlık düşünceleri gibi, Tanrı ile ve Mesih'in kilisesi ile paydaşıktan sizleri alıkoyacak olan düşünceleri dikkatle araştırmalı ve bunlardan tövbe etmelisiniz. Kutsal iseniz geçmişin günahları ve hataları ile de mücadele etmeyi seçersiniz. Çünkü günah bir alışkanlık gibi, yaşamın her alanında doğru kararları almamızda ve doğru adımları atmamızda engel teşkil eden *yanlış refleksler* geliştirir.